

Arrest

nr. 186 184 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Jolobi, gelegen in het district Surobi in de provincie Kabul. U bent Pashtoun van etnische origine. U ging tot en met de zevende graad naar school en u bent ongehuwd.

Uw vader, X, was lid van de Taliban en stierf in een gevecht toen u zeven jaar oud was. U woonde samen met uw moeder, uw broer en uw zussen bij uw oom langs vaderskant. Op een avond ging u met uw neef naar de bergen. Een pick-up truck met leden van de Taliban kwam tot bij jullie, blinddoekten jullie en reden met jullie twee uur naar een opleidingskamp voor Talibanstrijders in het district Tagab, provincie Kapisa. U werd er opgeleid om zelfmoordaanslagen te plegen en uw neef kreeg

louter een gevechtstraining. Na vijf dagen opleiding werden jullie meegenomen naar een andere plaats, waar jullie verder training kregen. Drie dagen later brachten ze jullie opnieuw naar het eerste kamp. Uw neef maakte u er twee dagen later 's nachts wakker, hij had opgemerkt dat de wachters niet op hun plek stonden, en jullie vluchtten weg. Na twee uur te hebben gelopen, kwamen jullie op een parking bij een rivier mensen tegen. Jullie vertelden wat er gebeurd was en een man besloot u en uw neef naar Jolobi te voeren. Daar aangekomen, organiseerde uw oom voor u en uw neef een reis naar Europa. In Iran bent u uw neef kwijtgeraakt, waardoor u alleen verder reisde naar België. Ongeveer twee maand na uw vertrek kwam u aan in België, waar u dezelfde dag, op 18 september 2015 asiel aanvraagde.

U legt geen documenten neer ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 12 oktober 2015 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op die datum ouder was dan 18 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven.

Zo heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u de zoon bent van een omgekomen Talibanstrijder. Vooreerst is het uiterst vreemd dat u enerzijds aanhaalt dat uw vader bij de Taliban actief was, of bij Hizb-i-Islami, nochtans volgens de info in het administratief dossier twee duidelijk verschillende partijen die op gespannen voet leven in Afghanistan. Zo verklaart u namelijk in eerste instantie dat uw vader bij de Taliban was (gehoorverslag CGVS, dd. 02/12/2016, p.6), om onmiddellijk nadien te beweren dat hij tot de groepering van Hizb-i-Islami behoorde (CGVS, p. 6). Verwacht mag worden dat u een eenduidig antwoord zou geven wanneer wordt gevraagd bij welke groepering uw vader actief was in Afghanistan. Op de vragen wanneer hij bij de Taliban is gegaan (CGVS, p. 6), tot welke groep hij behoorde (CGVS, p. 6) en tegen welke groepen hij vocht (CGVS, p. 6), moet u telkens het antwoord schuldig blijven. Het enige dat u kwijt kan is dat de mensen in het dorp over uw vader spraken als zijnde een goede talib. Maar waarom ze dat zeiden, daar kunt u geen verder antwoord op geven (CGSV, p. 9). Over wat hij zoal deed bij de Taliban zegt u dan weer heel oppervlakkig dat hij ging strijden en vechten tegen de autoriteiten en de Amerikanen (CGVS, p. 6). Er mag worden verwacht dat u, ondanks het feit dat uw vader is gestorven toen u nog een kind was (CGVS, p. 7), meer info zou kunnen geven over de activiteiten van uw vader, over zijn dood en over de status die hij had als gesneuvelde, goede talib. Bovendien zou u in het trainingskamp opleiding hebben gekregen van een mullah die uw vader persoonlijk heeft gekend en die u heeft verteld dat uw vader een goede vechter was en dat hij in verschillende gevechten is geweest, maar meer informatie heeft hij niet gegeven (CGVS, p. 20-21). Er zou mogen verwacht worden dat u, indien u eindelijk de kans krijgt iemand te ontmoeten die uw vader persoonlijk heeft gekend tijdens zijn periode bij de Taliban, u deze gelegenheid zou aangrijpen om zoveel mogelijk informatie over hem te verkrijgen, te meer omdat u eigenlijk amper iets afweet van uw vader. Ook opmerkelijk is dat u van uw moeder en oom te horen had gekregen dat uw vader door de Taliban zelf werd vermoord, en daarbij zelf te kennen geeft eigenlijk niets meer te weten (CGVS, p.26). De vaststelling dat uw kennis over uw vaders rol bij de Taliban uiterst beperkt is en de info die u wel kan geven uiterst oppervlakkig is, ondermijnt dan ook uw bewering de zoon van een talib te zijn en leidt er dan ook toe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarnaast staat het relaas dat u samen met uw neef bent ontvoerd om te strijden bij de Taliban, haaks op uw herkomst als lid van een Taliban-gezinde familie. Niet alleen was uw vader een gewezen Talibanstrijder, die in het dorp gekend was als een goede talib (CGVS, p. 9), ook steunde uw oom, bij wie u samen met uw moeder, uw broer en zussen inwoonde, openlijk de Taliban (CGVS, p. 9). Hij gaf financiële steun aan de Taliban, bracht hen eten naar de moskee en nodigden zelfs leden van de Taliban verschillende keren bij jullie thuis uit om te komen eten (CGVS, p. 11). Het lijkt dan ook zeer ongeloofwaardig dat dezelfde Taliban u en uw neef, de zoon van uw enige oom (CGVS, p. 11 & p. 15), op een brutale manier hebben ontvoerd, zonder uw oom of uzelf vooraf te hebben gevraagd of u interesse zou hebben om u bij hen aan te sluiten (CGVS, p. 14). Het zou immers niet abnormaal zijn, gezien de banden tussen uw familie en de Taliban, dat u of uw neef interesse zouden betonen om vrijwillig lid te worden, zodat een ontvoering door vijf gewapende talibs niet nodig had geweest. Gevraagd of u voor de ontvoering ooit bent aangesproken door de Taliban om zich aan te sluiten of een brief heeft ontvangen, antwoordde u op beide vragen ontkennend (CGVS, p. 14). Nochtans verklaarde u bij uw asielaanvraag in België dat u voorafgaand aan uw ontvoering een dreigbrief met een doodsb bedreiging had ontvangen (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, dd; 18/09/2015, p. 4). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd tijdens het gehoor op het CGVS, beweerde u dat u dit nooit hebt verklaard (CGVS, p. 15). Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over dergelijke cruciale zaken in uw asielrelaas, ondermijnt de geloofwaardigheid hiervan in ernstige mate.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over het verloop van uw opleiding om zelfmoordaanslagen te plegen, eveneens tegenstrijdig zijn, dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u effectief elf dagen bent opgeleid geweest om zelfmoordaanslagen te plegen. Zo beweert u aanvankelijk dat u de eerste dag in het kamp een opleiding kreeg om zelfmoordaanslagen te plegen, de tweede dag niet en de derde dag opnieuw (CGVS, p. 17). Nadien zegt u echter dat u iedere dag hetzelfde trainingsschema voorgeschoteld kreeg (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met uw eerste verklaring, blijft u erbij dat u iedere dag een opleiding kreeg om zelfmoordaanslagen te leren plegen (CGVS, p. 19). Ook zegt u consequent dat u na de lunch de Heilige Koran bestudeerde, waarna de specifieke wapen- of zelfmoordopleiding startte (CGVS, p. 18 & p. 20). Wanneer u vervolgens vertelt over de avond van de ontsnapping, zegt u dat u de Heilige Koran bestudeerde net voor jullie het avondeten hadden genuttigd, vooraleer jullie gingen slapen. (CGVS, p. 24). Toen u hiermee geconfronteerd werd, zei u dat er sommigen inderdaad 's avonds ook de Heilige Koran bestudeerden (CGVS, p.25). Het is opmerkelijk dat u dit niet eerder aanhaalde wanneer naar uw dagplanning in het opleidingskamp werd gepeild, aangezien u verkondigt de Heilige Koran zelf ook nog 's avonds te hebben bestudeerd en niet enkel na het middagmaal. Er mag verwacht worden dat u steeds exacte dezelfde weergave kunt geven van uw dagindelingen, wanneer daar naar wordt gepeild. Het feit dat dit niet het geval is, ondermijnt uw geloofwaardigheid ontvoerd te zijn geweest door de Taliban en er een opleiding te hebben genoten.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u uw ommezwaai van schoolgaande jongen (CGVS, p. 7) naar een zelfmoordterrorist in amper elf of twaalf dagen tijd (CGVS, p. 26) allerm minst aannemelijk heeft kunnen maken. Ten eerste is het opmerkelijk dat u jarenlang door uw moeder en 'de mensen' werd voorgehouden dat uw vader weliswaar een talib was, maar omdat hij een probleem had werd hij door de Taliban zelf gedood (CGVS, p. 7). Pas toen u in gevangenschap leefde bij de Taliban, kreeg u van de mullah te horen dat uw vader door de ongelovigen werd gedood (CGVS, p. 26). Meer over de dood van uw vader zou u bovendien niet te horen hebben gekregen (CGVS, p. 20). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u na maximum twaalf dagen reeds de woorden van uw moeder en anderen zomaar in de wind zou slaan en onmiddellijk geloof zou hechten aan de woorden van de groepering die u net met veel geweld heeft ontvoerd (CGVS, p. 13). Ook weinig geloofwaardig is dat u dan, na het horen van de nieuwe moordenaars op uw vader, plots daarin zou meegaan en zou beslissen klaar te zijn voor de strijd en bereid te zijn voor het plegen van een zelfmoordaanslag (CGVS, p. 26). Bovendien slaagt u er allerm inst in de mentale opleiding die u zou hebben genoten geloofwaardig te maken. Het enige dat u kan vertellen over die mentale opleidingen van de Taliban, die u ertoe hebben bewogen een volledige ommezwaai te maken tot het plegen van een zelfmoordaanslag, zegt u dat u uw geest moest schoonmaken en naar de mullah moest luisteren. Die vertelde u dan enkel dat de ongelovigen jullie land en vrouwen hadden genomen en u wraak moest nemen op uw vader (CGVS, p. 20). Van een persoon die ongeveer twaalf dagen lang mentaal werd voorbereid een zelfmoordaanslag te plegen, mag worden verwacht dat hij meer informatie en meer details kan geven over die opleiding en de manier waarop hij mentaal 'klaar' geraakte voor het plegen van een zelfmoordaanslag (CGVS, p. 26). De vaststelling dat u dat niet kan, doet dan ook heel wat vragen rijzen bij uw geloofwaardigheid hieromtrent.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u er eveneens niet in bent geslaagd uw ontsnappingsverhaal aannemelijk te maken. Zo is het weinig plausibel dat de taliban de energie steken om met vijf gewapende mannen jongelingen te ontvoeren (CGVS, p.13), hen dagenlang opleidingen voorschotelen (CGVS, p.13), hen geblinddoekt en gehandboeid van kamp naar kamp brengen (CGVS, p. 21) om dan 's nachts amper twee wachters in te stellen voor 30 tot 35 mensen (CGVS, p. 24). Het is bijzonder bevreemdend dat de door u voorgestelde veiligheidsmaatregelen die de talibs vooraf en tijdens jullie opleiding in acht namen, zich niet weerspiegeld zien in hun nachtelijke wacht, terwijl de ontsnappingsmogelijkheden 's nachts veel groter zijn dan overdag. Uw verklaring hiervoor, dat de jongens na acht tot tien dagen opleiding klaar zijn om te strijden en de Taliban er bijgevolg van uitgaat dat mensen die klaar zijn toch niet meer zouden vluchten (CGVS, p. 26), komt bovendien niet overeen met uw eerdere verklaringen, waarin u zegt dat er soms ook nieuwe mensen toekwamen in het kamp (CGVS, p. 17). Het is dus niet geloofwaardig dat alle 30 tot 35 mensen die zich in het opleidingskamp bevonden reeds volledig gehersenspoeld waren en er geen ontsnappingspogingen meer zouden worden ondernomen. Vervolgens is het weinig aannemelijk dat u niet kan zeggen waar de twee wachters zich exact bevonden in het kamp, toen jullie het op een vluchten zetten (CGVS, p. 27). Verwacht mag worden dat u en uw neef perfect op de hoogte zouden geweest zijn van de positie van de twee bewakers toen jullie het op een lopen zetten, net om te vermijden dat jullie in het vizier zouden komen van die twee bewakers. De vaststelling dat u niets kan zeggen over hun positie, ondermijnt verder de geloofwaardigheid. Vervolgens slaagt u er eveneens in het vervolg van uw ontsnapping aannemelijk te maken. Zo is het zeer merkwaardig dat u niet weet op welke plaats u de chauffeur heeft ontmoet die u naar Jolobi heeft gevoerd (CGVS, p. 26). Het is uiterst vreemd dat een ontvoerde persoon niet alles in het werk zou stellen om te achterhalen waar hij naartoe gebracht werd, om zich te oriënteren en de weg naar huis terug te vinden.

Uw oppervlakkige, weinig geloofwaardige en incoherente antwoorden laten dan ook niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u door de Taliban werd gevisieerd. Deze feiten kunnen dan ook niet het onderwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenstatus of de definitie van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het

bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich weliswaar voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, maar het gros van geweld dat er plaatsvindt is doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Deze confrontaties zijn voornamelijk geconcentreerd in de Uzbini vallei.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing niet naar recht verantwoordde en ze vernietigd dient te worden. Verzoeker geeft hierbij aan dat hij afkomstig is uit Jolobi, dat slechts op tien minuten verwijderd ligt van de Uzbini-vallei waarvan sprake. Verzoeker citeert vervolgens uit het EASO Country of Origin Information Report: “Afghanistan – Security Situation” van november 2016. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet uitweidde over de gevaarsituatie en heeft blijkbaar niet opgemerkt dat verzoeker afkomstig is uit de streek rond Uzbini.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de

voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 12 oktober 2015 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2,2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op die datum ouder was dan 18 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast

Vervolgens moet worden opgemerkt dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven.

Zo heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u de zoon bent van een omgekomen Talibanstrijder. Vooreerst is het uiterst vreemd dat u enerzijds aanhaalt dat uw vader bij de Taliban actief was, of bij Hizb-i-Islami, nochtans volgens de info in het administratief dossier twee duidelijk verschillende partijen die op gespannen voet leven in Afghanistan. Zo verklaart u namelijk in eerste instantie dat uw vader bij de Taliban was (gehoorverslag CGVS, dd. 02/12/2016, p.6), om onmiddellijk nadien te beweren dat hij tot de groepering van Hizb-i-Islami behoorde (CGVS, p. 6). Verwacht mag worden dat u een eenduidig antwoord zou geven wanneer wordt gevraagd bij welke groepering uw vader actief was in Afghanistan. Op de vragen wanneer hij bij de Taliban is gegaan (CGVS, p. 6), tot welke groep hij behoorde (CGVS, p. 6) en tegen welke groepen hij vocht (CGVS, p. 6), moet u telkens het antwoord schuldig blijven. Het enige dat u kwijt kan is dat de mensen in het dorp over uw vader spraken als zijnde een goede talib. Maar waarom ze dat zeiden, daar kunt u geen verder antwoord op geven (CGSV, p. 9). Over wat hij zoal deed bij de Taliban zegt u dan weer heel oppervlakkig dat hij ging strijden en vechten tegen de autoriteiten en de Amerikanen (CGVS, p. 6). Er mag worden verwacht dat u, ondanks het feit dat uw vader is gestorven toen u nog een kind was (CGVS, p. 7), meer info zou kunnen geven over de activiteiten van uw vader, over zijn dood en over de status die hij had als gesneuvelde, goede talib. Bovendien zou u in het trainingskamp opleiding hebben gekregen van een mullah die uw vader persoonlijk heeft gekend en die u heeft verteld dat uw vader een goede vechter was en dat hij in

verschillende gevechten is geweest, maar meer informatie heeft hij niet gegeven (CGVS, p. 20-21). Er zou mogen verwacht worden dat u, indien u eindelijk de kans krijgt iemand te ontmoeten die uw vader persoonlijk heeft gekend tijdens zijn periode bij de Taliban, u deze gelegenheid zou aangrijpen om zoveel mogelijk informatie over hem te verkrijgen, te meer omdat u eigenlijk amper iets afweet van uw vader. Ook opmerkelijk is dat u van uw moeder en oom te horen had gekregen dat uw vader door de Taliban zelf werd vermoord, en daarbij zelf te kennen geeft eigenlijk niets meer te weten (CGVS, p.26). De vaststelling dat uw kennis over uw vaders rol bij de Taliban uiterst beperkt is en de info die u wel kan geven uiterst oppervlakkig is, ondermijnt dan ook uw bewering de zoon van een talib te zijn en leidt er dan ook toe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarnaast staat het relaas dat u samen met uw neef bent ontvoerd om te strijden bij de Taliban, haaks op uw herkomst als lid van een Taliban-gezinde familie. Niet alleen was uw vader een gewezen Talibanstrijder, die in het dorp gekend was als een goede talib (CGVS, p. 9), ook steunde uw oom, bij wie u samen met uw moeder, uw broer en zussen inwoonde, openlijk de Taliban (CGVS, p. 9). Hij gaf financiële steun aan de Taliban, bracht hen eten naar de moskee en nodigden zelfs leden van de Taliban verschillende keren bij jullie thuis uit om te komen eten (CGVS, p. 11). Het lijkt dan ook zeer ongeloofwaardig dat dezelfde Taliban u en uw neef, de zoon van uw enige oom (CGVS, p. 11 & p. 15), op een brutale manier hebben ontvoerd, zonder uw oom of uzelf vooraf te hebben gevraagd of u interesse zou hebben om u bij hen aan te sluiten (CGVS, p. 14). Het zou immers niet abnormaal zijn, gezien de banden tussen uw familie en de Taliban, dat u of uw neef interesse zouden betonen om vrijwillig lid te worden, zodat een ontvoering door vijf gewapende talibs niet nodig had geweest. Gevraagd of u voor de ontvoering ooit bent aangesproken door de Taliban om zich aan te sluiten of een brief heeft ontvangen, antwoordde u op beide vragen ontkennend (CGVS, p. 14). Nochtans verklaarde u bij uw asielaanvraag in België dat u voorafgaand aan uw ontvoering een dreigbrief met een doodsb bedreiging had ontvangen (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, dd; 18/09/2015, p. 4). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd tijdens het gehoor op het CGVS, beweerde u dat u dit nooit hebt verklaard (CGVS, p. 15). Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over dergelijke cruciale zaken in uw asielerelaas, ondermijnt de geloofwaardigheid hiervan in ernstige mate.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over het verloop van uw opleiding om zelfmoordaanslagen te plegen, eveneens tegenstrijdig zijn, dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u effectief elf dagen bent opgeleid geweest om zelfmoordaanslagen te plegen. Zo beweert u aanvankelijk dat u de eerste dag in het kamp een opleiding kreeg om zelfmoordaanslagen te plegen, de tweede dag niet en de derde dag opnieuw (CGVS, p. 17). Nadien zegt u echter dat u iedere dag hetzelfde trainingsschema voorgeschoteld kreeg (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met uw eerste verklaring, blijft u erbij dat u iedere dag een opleiding kreeg om zelfmoordaanslagen te leren plegen (CGVS, p. 19). Ook zegt u consequent dat u na de lunch de Heilige Koran bestudeerde, waarna de specifieke wapen- of zelfmoordopleiding startte (CGVS, p. 18 & p. 20). Wanneer u vervolgens vertelt over de avond van de ontsnapping, zegt u dat u de Heilige Koran bestudeerde net voor jullie het avondeten hadden genuttigd, vooraleer jullie gingen slapen. (CGVS, p. 24). Toen u hiermee geconfronteerd werd, zei u dat er sommigen inderdaad 's avonds ook de Heilige Koran bestudeerden (CGVS, p.25). Het is opmerkelijk dat u dit niet eerder aanhaalde wanneer naar uw dagplanning in het opleidingskamp werd gepeild, aangezien u verkondigt de Heilige Koran zelf ook nog 's avonds te hebben bestudeerd en niet enkel na het middagmaal. Er mag verwacht worden dat u steeds exacte dezelfde weergave kunt geven van uw dagindelingen, wanneer daar naar wordt gepeild. Het feit dat dit niet het geval is, ondermijnt uw geloofwaardigheid ontvoerd te zijn geweest door de Taliban en er een opleiding te hebben genoten.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u uw ommezwaai van schoolgaande jongen (CGVS, p. 7) naar een zelfmoordterrorist in amper elf of twaalf dagen tijd (CGVS, p. 26) allerminst aannemelijk heeft kunnen maken. Ten eerste is het opmerkelijk dat u jarenlang door uw moeder en 'de mensen' werd voorgehouden dat uw vader weliswaar een talib was, maar omdat hij een probleem had werd hij door de Taliban zelf gedood (CGVS, p. 7). Pas toen u in gevangenschap leefde bij de Taliban, kreeg u van de mullah te horen dat uw vader door de ongelovigen werd gedood (CGVS, p. 26). Meer over de dood van uw vader zou u bovendien niet te horen hebben gekregen (CGVS, p. 20). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u na maximum twaalf dagen reeds de woorden van uw moeder en anderen zomaar in de wind zou slaan en onmiddellijk geloof zou hechten aan de woorden van de groepering die u net met veel geweld heeft ontvoerd (CGVS, p. 13). Ook weinig geloofwaardig is dat u dan, na het horen van de nieuwe moordenaars op uw vader, plots daarin zou meegaan en zou beslissen klaar te zijn voor de strijd en bereid te zijn voor het plegen van een zelfmoordaanslag (CGVS, p. 26). Bovendien

slaagt u er allerm minst in de mentale opleiding die u zou hebben genoten geloofwaardig te maken. Het enige dat u kan vertellen over die mentale opleidingen van de Taliban, die u ertoe hebben bewogen een volledige ommezwaai te maken tot het plegen van een zelfmoordaanslag, zegt u dat u uw geest moest schoonmaken en naar de mullah moest luisteren. Die vertelde u dan enkel dat de ongelovigen jullie land en vrouwen hadden genomen en u wraak moest nemen op uw vader (CGVS, p. 20). Van een persoon die ongeveer twaalf dagen lang mentaal werd voorbereid een zelfmoordaanslag te plegen, mag worden verwacht dat hij meer informatie en meer details kan geven over die opleiding en de manier waarop hij mentaal 'klaar' geraakte voor het plegen van een zelfmoordaanslag (CGVS, p. 26). De vaststelling dat u dat niet kan, doet dan ook heel wat vragen rijzen bij uw geloofwaardigheid hieromtrent.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u er eveneens niet in bent geslaagd uw ontsnappingsverhaal aannemelijk te maken. Zo is het weinig plausibel dat de taliban de energie steken om met vijf gewapende mannen jongelingen te ontvoeren (CGVS, p.13), hen dagenlang opleidingen voorschotelen (CGVS, p.13), hen geblinddoekt en gehandboeid van kamp naar kamp brengen (CGVS, p. 21) om dan 's nachts amper twee wachters in te stellen voor 30 tot 35 mensen (CGVS, p. 24). Het is bijzonder bevreemdend dat de door u voorgestelde veiligheidsmaatregelen die de talibs vooraf en tijdens jullie opleiding in acht namen, zich niet weerspiegeld zien in hun nachtelijke wacht, terwijl de ontsnappingsmogelijkheden 's nachts veel groter zijn dan overdag. Uw verklaring hiervoor, dat de jongens na acht tot tien dagen opleiding klaar zijn om te strijden en de Taliban er bijgevolg van uitgaat dat mensen die klaar zijn toch niet meer zouden vluchten (CGVS, p. 26), komt bovendien niet overeen met uw eerdere verklaringen, waarin u zegt dat er soms ook nieuwe mensen toekwamen in het kamp (CGVS, p. 17). Het is dus niet geloofwaardig dat alle 30 tot 35 mensen die zich in het opleidingskamp bevonden reeds volledig gehersenspoeld waren en er geen ontsnappingspogingen meer zouden worden ondernomen. Vervolgens is het weinig aannemelijk dat u niet kan zeggen waar de twee wachters zich exact bevonden in het kamp, toen jullie het op een vluchten zetten (CGVS, p. 27). Verwacht mag worden dat u en uw neef perfect op de hoogte zouden geweest zijn van de positie van de twee bewakers toen jullie het op een lopen zetten, net om te vermijden dat jullie in het vizier zouden komen van die twee bewakers. De vaststelling dat u niets kan zeggen over hun positie, ondermijnt verder de geloofwaardigheid. Vervolgens slaagt u er eveneens in het vervolg van uw ontsnapping aannemelijk te maken. Zo is het zeer merkwaardig dat u niet weet op welke plaats u de chauffeur heeft ontmoet die u naar Jolobi heeft gevoerd (CGVS, p. 26). Het is uiterst vreemd dat een ontvoerde persoon niet alles in het werk zou stellen om te achterhalen waar hij naartoe gebracht werd, om zich te oriënteren en de weg naar huis terug te vinden.

Uw oppervlakkige, weinig geloofwaardige en incoherente antwoorden laten dan ook niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u door de Taliban werd gevisieerd. Deze feiten kunnen dan ook niet het onderwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenstatus of de definitie van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet."

De voormelde vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier en worden niet door verzoeker betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is

in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich weliswaar voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, maar het gros van geweld dat er plaatsvindt is doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

Uit het argument dat verzoekers dorp Jolobi slechts 10 minuten verwijderd is van de genoemde Uzbin vallei, kan niet zonder meer worden afgeleid dat het geweld in verzoekers regio en buiten de voormelde vallei de vorm aanneemt van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Ook moet worden opgemerkt dat verzoeker geenszins objectieve informatie bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat deze vallei op slechts 10 minuten van zijn dorp verwijderd is. Verzoeker sprak dit overigens reeds tegen. Wanneer gepeild werd naar waar zijn dorp in het district gelegen is sprak verzoeker van een weg die naar beneden gaat vanuit Surobi op 1 uur en 40 minuten rijden (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Uit het voormeld EASO rapport blijkt dat de genaamde Uzbin vallei zich uitstrekt op ongeveer 30 kilometer ten noorden van het districtscentrum Surobi. Wanneer verzoeker gevraagd werd naar gevechten die er waren tussen de Amerikanen en de taliban spreekt verzoeker slechts over een zelfmoordaanslag bij het politiekantoor vierenhalf jaar geleden en over een gevecht tussen de taliaban en de Franse troepen in de Uzbin vallei (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 10, 11).

Aldus blijkt er voor burgers in verzoekers regio van herkomst actueel geen reëel risico te bestaan om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in verzoekers regio van herkomst aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel kan blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF